Vrijdag 10 Januari 1947

DAGBLAD

AMIGOE DI CURAÇAO

63ste Jaargang No 5007

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld; Bovenwinden, Suriname 2,50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 80 Willemstad Adres: Consciëntiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie: Paulus drukkerij, Consciëntiesteeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I. Voor Aruba: J. E. Croes. Postbus 14 Oranjestad: tel 38

Nenni afgetreden

Wat moet Gasperi nu doen ?

Wanneer breekt de Oranje-Zon door ?

NENNI DIENT ONTSLAG IN.

Nenni, de Italiaanse Minister van Buitenlandse Zaken, bood de socialistische partij zijn ontslag aan als leider om te voorkomen dat er een scheuring in de gelederen ontstaat over de quaestie van samenwerking met de communisten. Hij vroeg het partij-congres om over de ongeldigheid van de vergadering te stemmen. Hij betreurde de neiging tot een scheuring, die volgens hem niet in het voordeel kon zijn van de arbeidende klasse (Rome, (AP) 9.1).

NENNI AFGETREDEN.

TWEE NIEUWE PARTIJEN IN ITALIË.

Frank Obrien seint uit Rome, dat de ex-minister van Buitenlandse Zaken, Nenni, aan de „Associated Press" verteld heeft, dat thans de lang verwachte splitsing in de Socialistische partij over de samenwerking met de Communisten, een feit is.

De nieuwe partij van Guiseppe Saragat heet: „De Italiaanse Socialistische Partij" en de rest van de oude oorspronkelijke partij noemt zich: „De Socialistische Partij van de Proletarische Unie".

Hedenmorgen is het assemblee samengekomen, teneinde toch nog te geraken tot een samenwerking der partijen onderling met de Communisten. Guiseppe Saragat liet weten: „Ik zal mijn positie handhaven" en stemde niet mede (Rome, (AP) 10.1).

BLIJDE GEBEURTENIS MIDDEN FEBRUARI VERWACHT.

Dokter J. de Groot, aan wiens goede zorgen Prinses Juliana is toevertrouwd, deelde Donderdag aan Aneta mede, dat Haar toestand van dien aard is, dat een vlot verloop van de geboorte van Haar vierde kind omstreeks midden Februari verwacht kan worden (Soestdijk, (AP) 9.1).

MARSHALL'S BENOEMING.

Het overwegend Republikeinse Congres gaf aan de wereld te kennen, dat de buitenlandse politiek van de Verenigde Staten dezelfde vereende steun zal ondervinden als tijdens de oorlog. De snelle goedkeuring van Marshall's benoeming tot opvolger van Byrnes, was een blijk van het vertrouwen dat het Congres in Marshall heeft.

Er werd eveneens nadruk gelegd op de overeenkomst van de beide partijen over een ongebroken buitenlandse politiek. De steun van het Congres aan Marshall schijnt de verschillen tussen de partijen te overbruggen. Dit is blijkbaar te danken aan twee dingen. Ten eerste aan Marshalls loopbaan tijdens en na de oorlog en het vertrouwen van de wetgevers dat hij de geduldigde, maar krachtige politiek van Byrnes zal voortzetten. Voor zijn vertrek naar de Vierministerraad te Moskou zal hij voor beide kamers van het Congres een rede houden. Het is waarschijnlijk dat de senatoren Vandenberg en Connally hem zullen vergezellen. Deze verlaten hun wetgevende arbeid echter niet gaarne, maar men is van oordeel dat Marshall hen zal kunnen overhalen, daar hun ervaring op politiek gebied hem een grote steun zal kunnen zijn. Behalve de aanstaande conferentie te Moskou vereisen nog andere belangrijke quaesties zijn aandacht. Een van deze problemen is de snelle opbouw van Duitslands economische toestand, zodat het land zelfgenoegzaam kan worden, waardoor tevens de druk op de belastingbetalers verlicht wordt. Een herziening van de Noordamerikaanse politiek ten opzichte van Argentinië is ook al geweest. Andere problemen zijn o.a. het werk van in de Organisatie der Verenigde Naties betreffende de ontwapening, de controle der atomaire energie en het wegnemen van de internationale handelsbarrières (Washington, (AP) 9.1).

ARABISCHE TOESTEMMING MOGELIJK.

Het Joodse Agentschap te Jeruzalem deelde mede, dat Misiress Golda Myerson, politieke leider van de Joden, op een persconferentie zeide, dat het waarschijnlijk niet moeilijk zal zijn voor de Engelsen om de Arabische toestemming voor een Joodse staat in Palestina te verkrijgen. Het zou slechts afhangen van de beslistheid van het Engelse optreden tegenover de Arabieren (Jeruzalem, (AP) 9.1).

Emi Feisal van Saoedië Arabië en zoon.

VIET NAM WENST VREDE

De Vietnamese radio zond een boodschap uit van Ho Chi Minh, President van de Vietnamese republiek, gericht tot het Franse volk en het parlement. De boodschap gaf de voorwaarden waaronder de Vietnamezen gereed zijn de strijd in Indo China te staken. Deze omvatten o.a. een terugkeer tot de status die bestond voor de gevechten in Kegan en een hervatting van de besprekingen om tot de onafhankelijkheid van de Vietnamese republiek te geraken (Bangkok, (AP) 9.1).

COMMUNISTEN TEGEN LEON BLUM.

De Franse communistische partij maakte bekend dat zij zich krachtig zal verzetten tegen een herverkiezing van Blum's socialistisch cabinet, dat de volgende week aftreedt. Een communiqué van het politieke partij-bureau deed een aanval op wat genoemd wordt „een beweging om de communisten uit de regering te weren door een poging om Blums cabinet te handhaven". Deze campagne zou begonnen zijn op aanstoken van de reactionnairen als voorbereiding voor kanting naar rechts (Parijs, (AP) 9.1).

MOSKOU GEEFT GEEN COMMENTAAR.

In de Russische pers werd melding gemaakt van het ontslag van Byrnes en de aanbeveling van Marshall, echter zonder commentaar. Het is echter bekend dat Marshall ten volle aanvaardbaar is voor de Russen (Moskou, (AP) 9.1)

COMMISSIE-GENERAAL TERUG NAAR INDONESIË.

Na gedurende zes weken met de Nederlandse regering overleg gepleegd te hebben, keerde de Commissie-Generaal per vliegtuig terug naar Indonesië. Thans zullen de laatste besprekingen worden gehouden, die de formele ondertekening van de overeenkomst met de Indonesische Republiek voorafgaan (Batavia, (AP) 9.1).

DE GASPERI NAAR CHICAGO.

De Gasperi vertrok per vliegtuig naar Chicago waar hij de gast zal zijn van Burgemeester Edward Kelly en Katholieke Hoogwaardigheids - bekleders. Vervolgens zal hij een bezoek brengen aan Cleveland. Op het vliegveld van Chicago werd hij verwelkomd door een grote delegatie ambtenaren en leden van Katholieke en Italiaans-Amerikaanse organisaties (Chicago,

POLITIEKE MOORD IN LIMA.

De dramatische moord op Francisco Grana Garland, hoofdredacteur van het oppositieblad „La Prensa" wordt algemeen de oorzaak geacht van het aftreden van het cabinet. De Aprista Ministers hebben geweigerd deel uit te maken van een nieuwe regering.

De tragische dood van Granas heeft volgens de kranten heel wat opschudding teweeg gebracht. Volgens de partijbladen was de moord op deze zakenman met politieke relaties een laaghartige daad, verricht door de vijanden van de democratie. Duizenden defileerden voorbij het lijk van Grana, dat voor het gebouw van de Prensa was opgebaard. De moordenaar is tot nu toe onbekend (Lima, (AP) 9.1)

GEVECHTEN IN BOMBAY.

Uit Bombay wordt gemeld, dat tijdens een gevecht van 24 uren 12 mensen gedood werden en 110 gewond. De gevechten eindigden hedenmorgen om 6 uur. Een vroeger telegram meldde, dat er verwikkelingen plaats vonden, toen tijdens een begrafenis twee auto's in botsing kwamen, tengevolge waarvan drie doden vielen en 50 mensen gewond werden (Bombay, (AP)

STAKING.

Op de vijfde dag van de niet-officiële staking van ongeveer 14.000 truckrijders te Londen, stonden de militaire troepen klaar om te beginnen met voedselverspreiding naar de voornaamste steden, als bv. rond Liverpool (Londen, (AP) 10.1).

OVEREENKOMST MET ZWEDEN.

Men sloot een tweejarig handelsverdrag met Zweden; tegelijk werd er een monetaire overeenkomst aan verbonden (Den Haag, Aneta, 10.1).

NEDERLAND EN DUITSLAND.

Het Cabinet Beel kwam Dinsdag plotseling bijeen om verder te beraadslagen over het vredesverdrag met Duitsland. Deze bijeenkomst staat in verband met de voorbesprekingen, die de volgende week tussen de vertegenwoordigers van de Grote Vier te Londen zullen aanvangen. Men wil een meer intense invloed hebben op het verloop van de zaak en zal een boodschap van 10.000 woorden naar de Grote Vier zenden (Den Haag, Aneta, 10.1).

het nieuws van vandaag

Het is eigenlijk, om medelijden te krijgen met die minister Gasperi. De man komt daar naar Amerika, om brood voor zijn land te vragen, doch de eerste tegenvaller is, dat de man waarmee hij confereert meteen de volgende dag aan hem moet mededelen: „Gisteren was ik nog minister van buitenlandse zaken, doch vandaag niet meer, weet je." Daar een beetje van bekomen, levend natuurlijk in de angst, dat Marshall, als opvolger van Byrnes, misschien andere ideeën heeft over Italië, komt voor hem de prettige mededeling, dat de socialisten in Italië aan het bakkeleien zijn geslagen of ze wél of niet met de communisten zullen meedoen met als voorlopig gevolg reeds, dat Gasperi daar in Amerika zittend bericht krijgt, dat zijn minister van buitenlandse zaken Nenni is afgetreden, ook daarmee zal de man dus rekening moeten houden. Hij zal thuis komend misschien zelf geen minister meer kunnen blijven, of het is mogelijk, dat hij niet van die ministers meer rond hem kan vinden, die het goed vinden dat hij is gaan lenen in New York. Het is mogelijk dat er iemand staat die innig vriend is van Stalin en die het véél beter vindt, dat hij naar Moskou vliegt, daar wonen de ware vrienden van het nieuwe Italië.

De man is werkelijk in een moeilijke parket geraakt.

In Frankrijk gaat men attentie vragen voor de presidentverkiezing van de volgende week. De communisten beginnen de boel al reeds interessant te maken, door voor op te zetten: „We kiezen Leon Blum zeker niet".

Nederland poogt nieuwe handelscontracten te sluiten, zo nu weer met Zweden.

Het cabinet kwam bijeen om over de vrede van Duitsland te spreken, daar men de volgende week de voorbesprekingen in Londen gaat beginnen.

Het Nederlandse publiek is nog niet losgekomen met weer nieuwe voorstellen. Geloven de mensen het wel? Zijn ze van wanhopig en zeggen ze bij zich zelf: „Het gaat toch buiten ons om"?

De staking in Engeland werd toch zo lastig, dat men de troepen er bij moest halen, om het voedsel te gaan uitdelen, als men met staking zou doorgaan.

In Miami is er groot feest, (er is bijna geen doorkomen aan), en zijn daar wel een 2000 vliegtuigen bijeen gekomen, om manoeuvres te houden. De techniek gaat vooruit en men zal dat eens even gaan tonen.

In Lake Success vergadert de veiligheidsraad steeds door, dat is een permanente instelling, we moeten toch immers altijd in veiligheid zijn, en Gromyko is weer lastig, hij wil dat men nu toch spijkers met koppen gaat slaan, en niet meer praat, doch doet, hij wil daarom zoals hij reeds schreef aan de secretaris Lie, dat men nu ook eens gaat beginnen met het uitvoeren van de mooie overeenkomsten in zake de ontwapening. Er zal nog wel niets gebeuren zolang Marshall nog niet is ingewerkt en zolang het lid voor de Verenigde Staten Baruch, die vlak voor Byrnes ontslag nam, niet een plaatsvervanger heeft gekregen in de Veiligheidsraad.

In Holland wacht men op de Oranjezon, men hoopt medio Februari.

Spaans Bewind

Het is de tragiek van de ontwikkeling der interne Spaanse verhoudingen geweest, dat zij op een noodlottig ogenblik aanleiding hebben gegeven tot een uitbarsting van sinisteren haat tegen God en godsdienst. Het zou echter kortzichtig zijn die haat, die zich geopenbaard heeft in vormen welke Goya's beklemmende afbeeldingen van de „desastres de la guerra" hebben doen verbleken, te zien als de oorsprong en wortel van alle Spaanse troebelen, welker oorzaken veeleer op politiek en sociaal terrein liggen en voor het uitbreken waarvan niet alleen de revolutionnairen maar zeker in niet mindere mate het ongelukkig en vaak corrupt beleid van het ancien régime verantwoordelijk gesteld moet worden. Wie de voortreffelijke studie, die de katholieke hoogleraar van Salamanca Alfred Mendizabel heeft gewijd aan het voorspel van de Spaanse burgeroorlog en die in Frankrijk is gepubliceerd onder de titel „Aux orgines d'une tragédie" kent, kan zich onmogelijk meer tevreden stellen met de al te simplistische en historisch onverantwoorde opvatting, dat de Spaanse revolutie uitsluitend het resultaat is geweest van het drijven van duistere machten, die hun zetel in Moskou zouden hebben. Hij weet ook, dat althans een van de oorzaken van de bittere Godshaat, die nu en dan een demonisch lichtschijnsel heeft geworpen op het heftig bewogen en diep-tragische tafereel van deze revolutie, zeker is geweest de onverantwoordelijke wijze waarop sommige politici in het oude Spaanse bewind de godsdienst dienstbaar hebben gemaakt aan hun persoonlijke belangen en hun enghartige politiek, die de sociale werkelijkheid in Spanje negeerde.

Het is ongetwijfeld Franco's verdienste geweest, dat hij in dramatische omstandigheden de uitzinnige haat tegen de godsdienst heeft onderdrukt, toen het wettige gezag zich daartoe onmachtig of onwillig toonde. Maar men heeft uiteraard het recht zich af te vragen of het middel, dat hij daartoe heeft aangegrepen, nl. een bloedige strijd van drie jaar, die door Rusland, Duitsland en Italië werd beschouwd en gebruikt als een generale repetitie voor de komende oorlog en als een practisch oefenterrein, wel het enige en het juiste is geweest. Gedane zaken nemen echter geen keer.

Wat ons in het Spanje van dit ogenblik echter verontrust is het feit, dat het door Franco gevestigde regiem er tot nog toe niet in is geslaagd de problemen, die tot de revolutie geleid hebben, op te lossen en dat zo niet Franco zelf dan toch zijn omgeving genoegzaam schijnt te vervallen in dezelfde fouten, die een vroeger bewind heeft gemaakt met zulke noodlottige gevolgen. Een merkwaardig staaltje van het laatste hebben wij aangetroffen in het Septembernummer van „De Volksmissionaris", waarin een vertaling is opgenomen van een beschouwing van een zekeren P. (Pater?) Telleria over „Franco's geloof". Ter kenschetsing van de geest dezer zonderlinge beschouwing volge hier een kort citaat: „Het was in de tijd, toen de Duitse gezant Von Moltke te Madrid zijn wil wilde opleggen. Op Hitlers bevel diende hij zich eens bij Franco aan en beval hem binnen 48 uren aan Duitslands zijde in de oorlog te gaan; zo niet, dan zouden de Duitse divisies Spanje binnentrekken. Tegelijk bedreigden ook de gezanten van de Verenigde Staten en Engeland met strijd tegen Spanje op Spanje's grond als de troepen van Hitler de grens overschreden. De Caudillo beloofde beiden een onverwijld antwoord. Hij roept den rector en laat het H. Sacrament uitstellen. Hij bleef meer dan een uur in vurig stil gebed. Daarna bleef hij rustig wachten. Nog geen twee en twintig uur waren verlopen, of de gezant Von Moltke stortte

(Wordt vervolgd op pag. 2.)

Historische en Merkwaardige benoeming ?

Het Curaçaose gerucht bestond al reeds ten tijde van Mgr. Niewindt en Gouverneur van Lansberg, toen wist men hier op Curaçao ook reeds dagen van tevoren te voorspellen, wat er zou geschieden.

Nu kunnen we wel bekend maken, dat de Gouverneur de Heer A. Jonckheer benoemd heeft tot formateur van een voorlopig cabinet voor Curaçao.

Het staat er werkelijk. We kennen al die termen wel, **formateur, cabinet,** maar niet in onze staatsregeling daar komen die termen niet in voor. Het was daarom dan ook reeds onmiddellijk, dat wij bij de rede van Z. Ex. de Gouverneur op 21 December opmerkten, hoe zal men die nieuwe organen rechtsgrond geven? We wisten, dat Minister Jonkman nog een brief schreef aan de heren Statenleden, waarin toch ook naar voren kwam „Bouwt al vast uit op grond van de nu vigerend staatsregeling". Hoe uit onze staatsregeling een cabinet mogelijk is, (ook al is dat voorlopig) is ons niet duidelijk!

De benoeming is voorafgegaan door een voorstel van de Statenleden. Men koos niet den Heer da Costa Gomez, die men toch als vertrouwensman aan het hoofd van de commissie nam, die men in de Staten verdedigde, toen de commissie in Holland was, bij monde van de heren Maal en Henriquez en die men nu niet deze functie toebedacht. Dat lijkt op partij-politiek.

De Heer Jonckheer, die we natuurlijk gelukwensen en die we succes toewensen in het belang van Curaçao, is geen statenlid. Hij is een broer van het Statenlid der Democratische partij de heer E. Jonckheer, hij is een neef van het benoemde Statenlid de heer C. Jonckheer. Van beroep manufacturier is hij geïnteresseerd in een filmonderneming op Wishi. Hij is lid van de schoolcommissie en tevens van de kamer van koophandel. Vader van een gezin is hij helaas niet sterk van gezondheid.

Hij was nooit eerder in een of andere bestuursfunctie geplaatst, was ook niet actief in de laatste verkiezingscampagne in 1945, doch had vroeger wel interesse in het „treiben" van politiek, zonder succes echter.

Opvallend is wel in de formuleringen dat het cabinet genoemd wordt „het cabinet van Z. Ex. de Gouverneur", dit wil dus zeggen dat men naast onder de Gouverneur staat. Gaarne zagen wij, en wij niet alleen, toelichtingen van Gouvernementswege over de rechtsgrond van het nieuwe instituut, wil het niet meer zijn dan een commissie van advies als een commissie b.v. tot onderzoek of het waterpeil op Curaçao gezakt is, dan wel, dat het een met macht bekleed instituut is.

De bekwame spoed, waarmee men nu de nieuwe tijd inluidt verontrust sommigen, verheugt verschillende groepen. Wij zijn blij dat men de staatsconstructie van Curaçao moderner gaat maken, doch men zal het ons niet euvel duiden, dat we in dit stukje niet slechts juichtonen aanheffen doch uit gevoel van rechtszekerheid een der hoogste gaven, ons afvragen hoe alles verantwoord is.

Moge de toelichting van Gouvernementswege, niet van andere persoonlijke instanties, spoedig komen.

Merkwaardig moet het ook heten, dat deze benoeming geen officiële bevestiging vond tot nu toe.

Zeer merkwaardig, doch beter gezegd, erg onbescheiden en ongepast is de methode van de „Democraat", om de uitslag van de stemming in de geheime vergadering te publiceren. Van wie kregen de staten de opdracht om een formateur te gaan voorstellen, hoe werd hun dit gevraagd, onder welke termen en waarop steunend?

We weten de staten houden van geheimen; denkt maar aan het beroemde communiqué geheim gehouden van Juni tot October, doch dit is niet de taak van de Staten, om zo in het geheim te handelen zo iets moet de openbare vergadering toch passeren, de Staten immers zijn het orgaan van de volksvertegenwoordiging, dat publiek vergadert, handelt en beslist en toch zeker op zulke importante wijzigingen. De Staten zullen toch weten, hoe de toekomst wordt uitgestippeld, moet men daar niet over spreken, is men het daar nu ineens allen over eens en mogen wij, dat niet weten?

Gaat het de kant op van het ontwerp Gomez, daar zien we echter in art. 22 iets heel anders, er wordt bij hem gesproken over een leider, een algemeen bestuurder, die gekozen door het volk, (waar we tegen zijn) die zijn Ministers benoemd. Doch natuurlijk is de omvang van macht den Ministers toegemeten wordt bij wet geregeld.

Nu weten we niets van die macht. Het is wel alles zeer merkwaardig. We zien nu ook wel dat het volk goed moet gaan inzien, dat kiezen een daad van betekenis is, doch we moeten het rapport Ellis onderschrijven, waar het de verkiezing van November 1945 analyserend zegt, dat het volk niet principieel stemde, zodat we het merkwaardige geval krijgen, dat op een niet principiële verkiezing een nieuwe staatsconstructie gaat opgebouwd worden?

Een officiële bevestiging van de benoeming kwam nog niet bij ons binnen. Ons werd wel als zeker meegedeeld, dat de staten bedoelde heer Jonckheer zouden hebben voorgedragen. Ook dit alles is wel erg merkwaardig. Is men de benoeming vooruitgelopen?

De familie Jonckheer is op Curaçao reeds lang bekend, in de vorige generatie waren het de gebr. Jonckheer, die wel zes keer een poging ondernamen om een krant op te zetten. Ze hebben schijnbaar nooit de toon kunnen aanslaan, die het volk van Curaçao verlangde, want al hun kranten kwamen en verdwenen.

Hun journalistieke pogingen vonden plaats tussen de jaren 1910 en 1917, ze probeerden het met reclameuitgaven kwamen éénmaal in aanraking met de Hermandad en gaven ook nog een meer godsdienstig getint blad uit met de titel „La Luz".

(Vervolg van pag. 1).

door een beroerte getroffen ineen. Zijn bedreigingen en die van de Geallieerde zijden verdwenen met hem".

Nu zullen wij hier op de historische kant van deze sterk gekleurde visie met ingaan. Het bedenkelijke en gevaarlijke van mededelingen van deze aard is, dat zij niet slechts een direct verband leggen tussen Franco's religieuze overtuiging en zijn daden als staatshoofd, maar dat zij suggereren, dat Franco den door God uitverkoren leider van Spanje is en dat zijn politiek onmiddellijk door bovenaardse invloeden wordt gesteund, invloeden, die zelfs niet aarzelen buiten Franco om in het menselijk handelen in te grijpen, maar altijd zo, dat de Caudillo er wel bij vaart. Wanneer katholieken zich op grond van dergelijke motieven voor een toch altijd maar tijdelijk en voorbijgaand politiek regiem uitspreken, hebben zij geen reden zich al te zeer te verwonderen, wanneer bij het keren van het getij de rollen worden omgekeerd en de hemel mede verantwoordelijk wordt gesteld voor het falen van Franco.

En men kan niet zeggen, dat Franco het dringend om een oplossing vragende sociale vraagstuk in Spanje heeft opgelost, zomin als hij er in is geslaagd een einde te maken aan het schadelijke, alle belangen op zich concentrerende en alle gewestelijke belangen aan zich ondergeschikt makende, centraliserende gezag van Madrid, dat vanouds vooral in de Baskische provincies op hardnekkig en zelfs revolutionnair verzet is gestuit en dat door Ortega y Gasset in „Espana invertebrada" terecht is gekarakteriseerd als het benauwende en onverdraagzame particularisme van Madrid.

Schamele resten der Russische „Orthodoxie

Tussen Oost en West in Europa hangt het „ijzeren gordijn": ondoordringbaar. De toestanden in het Oosten, in Rusland dus en de door Rusland bezette gebieden zijn, vooral zover in het godsdienstig leven der bevolking betreft, nu eenmaal niet geschikt om bij het Westers publiek sympathie voor het Bolsjewistisch regiem aan te kweken en daarom is Rusland op dit punt uiterst gesloten.

Maar het „ijzer" van het „gordijn" schijnt niet over de gehele lengte even ondoordringbaar te zijn: er zitten plooien of kieren of scheurtjes in en het metaal schijnt op enkele plaatsen geluiden door te laten, zodat, niettegenstaande de afsluiting van het gordijn, het in Westen toch mogelijk is te weten, wat er in het Oosten geleden wordt.

Toen Stalin in 1943 de sedert meer dan twintig jaren vacante patriarchalen zetel van de orthodoxe Russische kerk van een titulairs in den persoon van Alexius voorzag, koesterden velen in het westen de stille hoop, dat de talrijke in hun hart christen gebleven Russen, vooral van het platteland, daardoor de gelegenheid zouden herkrijgen hun godsdienstige gevoelens ook uiterlijk te beleven. Zelfs de harten van deze duizenden goedgelovige Russen werden met hoop vervuld, toen zij hun nieuwen patriarch met grootse plechtigheid bezit zagen nemen van zijn paleis in Moskou en dit nog wel in tegenwoordigheid van orthodoxe autoriteiten een twintigtal. werden ontsloten en deze zijn tot op heden elke Zondag overvol van gelovigen. In het klooster van Novo-Devici werd een soort van kerkelijke academie, voor de seminarie gesticht, met de naam opleiding van de toekomstige priesters voor het patriarchaat.

Maar deze nieuw georganiseerde Orthodoxe kerk is in haar bestuur en haar priesterschap scherp communistisch georiënteerd en geniet daarom zeer weinig vertrouwen, zowel in als buiten Rusland.

Het Kremlin oefent een scherpe controle op het godsdienstig leven van deze nieuwe kerk uit, de studenten van het nieuwe seminarie in Novo-Devici zijn jonge, felle communisten en de philosophie, die er onderwezen wordt, is zuiver Marxistisch.

Het schoolonderwijs is doordrongen van atheïsme en materialisme en vandaar blijft de jeugd van de godsdienst vervreemd.

De twintig kerken, die in Moskou open zijn, worden dan ook alleen door volwassenen en ouden van dagen bezocht. Vele der jonge priesters willen de Orthodoxe kerk wel vernieuwen en haar weder doen opleven in haar vroegeren luister, maar elk enthousiasme en elke toewijding, die zich te opvallend naar buiten openbaart, wordt door de regering onderdrukt. Dit alles geldt slechts het Orthodoxe godsdienstleven in Moskou zelf: buiten de stad is van dit alles niets te bespeuren, tenzij in de kleine dorpen, op grote afstand van de hoofdstad, wanneer de plaatselijke overheid de ogen sluit of met gaven in geld en goederen omgekocht wordt en dan enige godsdienstvrijheid toelaat.

Het doel immers van deze nieuwe Orthodoxe godsdienstbeweging betreft niet de Russische bevolking zelf, maar is, en dit sedert 1943 reeds, slechts gericht op het buitenland. Het gezonde, echt democratische gedeelte der bevolking in het Westen en vooral van de nieuwe wereld gruwt van kerkvervolging van godsdienstvrijheid; een der vier vrijheden in het program der geallieerde legers is juist godsdienstvrijheid. Welnu, in Moskou heeft het godsdienstvrijheid, als de twintig Orthodoxe kerken van deze stad elke Zondag overvol van gelovigen zijn. In 1943 voorzag men ook in Moskou de toekomstige Russische invloedssfeer en dit gebied omvat heden inderdaad landen, waar ofwel de staatskerk Orthodox is — Roemenië en Bulgarije — ofwel een groot gedeelte van de bevolking van de Orthodoxie tot de eniging met Rome is overgegaan — Oost-Poen, Galicië en de Ooekraïne. Dus Moskou had een kerkhoofd nodig, een patriarch, om de autonome patriarchen van Roemenië en Bulgarije uit te nodigen met hem in nauw contact te treden, daar hij de „persona grata" is bij het regeringscentrum van waaruit de betrokken landen feitelijk bestuurd worden, ofwel om den geunieerden katholieken bij de dwang tot afval van Rome een surrogaat te kunnen aanbieden om zo aan hun gekrenkte godsdienstige gevoelens zoveel mogelijk tegemoet te komen.

In Moskou worden ook katholieke godsdienstoefeningen gehouden, maar dit op zeer toevallige wijze, namelijk in de kerk van den H. Lodewijk, die één geheel vormt met het gebouw van het Franse Gezantschap. Een Frans priester, tot het personeel van dit Gezantschap behorend, kan dit exterritoriale bedehuis bedienen. Deze kerk is op Zondagen druk bezocht door gelovigen, niet alleen uit Moskou en omgeving, maar zelfs uit West-Rusland en uit Siberië. De tweede kerk, die in dit gedeelte van Rusland open is, is die van O.L. Vrouw van Frankrijk in Leningrad, maar deze kerk is slechts „open", maar heeft geen priesterlijke bediening, daar sedert 1941 geen enkele katholieke priester in Leningrad aanwezig is. Deze tweede katholieke kerk wordt bewaakt door een vrouw van Franse nationaliteit, 83 jaar oud. Daarenboven leven in Moskou nog vier Dominicanessen verborgen, die, zonder twijfel, het geloof in de harten van duizenden levendig houden. Van de Katholieke Kerk is er, behalve deze vege tekens in Moskou en Leningrad, in dit gehele gebied tot aan Wolhynië en Wit-Rusland geen openbaar teken van leven te bespeuren. En men vermoedt, dat dit voor geheel Rusland geldt.

De Tijd.

Jeugd en Misdaad in de Lichtstad

„Gangs" maken de nachten onveilig.

Het na-oorlogse Parijs doet soms denken aan Chicago. Er gaat bijna geen nacht voorbij, zonder dat de politie gealarmeerd wordt voor een roofoverval en menigmaal klinken er machinepistolen door de donkere lichtstad. Ik sprak laatst met een hoofdinspecteur van de Parijse politie. „Er zijn hier ware „gangs" aan het werk, die volkomen op Amerikaanse leest geschoeid zijn", vertelde hij mij „Wij hebben tegen verschillende als heer geklede personen vermoedens, dat zij bij de leiding betrokken zijn, maar zo lang wij niets bewijzen kunnen, moeten we er mee volstaan ze te laten „schaduwen".

Een tijdrovend werk dat meestal weinig oplevert, omdat de meesten van deze heren uiterst voorzichtig te werk gaan. Veelal wonen zij buiten Parijs ondergedoken in de banlieue of verder nog. Vandaar spinnen zij hun web het leven van den gewonen burger onveilig makend en erger nog degenen onder onze jeugd die door de oorlog al te zeer gederailleerd zijn in hun draden verstrikkend".

Parijs bij nacht is dan ook geen veilige stad meer. Jongens van achttien jaar lopen met wapens rond stelen auto's en plegen als volmaakte autobandieten op stille plaatsen hun roofovervallen. Vaak werken zij met toneel-revolvers om als zij gegrepen worden, niet van overtreding van de wapenwet beschuldigd te kunnen worden. Zij zijn de beginnelingen, de dilettanten van de misdaad. Zij vormen ook naar verhouding het merendeel van de arrestanten, die 's nachts door de politie in de kraag worden gevat. Aan één kant is het jammer dat het merendeel niet door de oudere en meer gevaarlijke misdadigers gevormd wordt, maar het heeft toch ook een voordeel: Deze knapen nog niet zo verhard in de zonde zijn, na betrapt te zijn, ten minste nog vaak toegankelijk voor verbetering. Voor hen is het moment, dat zij met de politie in aanraking komen wel eens een keerpunt in hun leven. Worden zij niet tijdig betrapt, dan zetten zij hun duistere practijken voort en vervallen van kwaad tot erger. De jongens van achttien die begonnen met het plegen van een tasjesdiefstal met een namaakpistool in de hand, zijn op twintigjarige leeftijd dan al vaak volleerde gangsters, die nog maar weinig hoop op verbetering bieden.

Internationale bezinksel.

De grote boeven de „leiders" van de „gang", vormen het internationale bezinksel der samenleving dat door de oorlog hier min of meer toevallig, is samengekomen. Zij bestaan voor een deel uit de Geallieerde legers die geleerd hebben hoe een stengun schiet. Er zijn voorts zonder twijfel ook gewezen nazie-handlangers onder. Dit uit alle windstreken verzamelde gezelschap leeft van georganiseerde misdaad en bestaat uit gelijksoortige elementen als waar ook de Londense politie na de oorlog de handen zo vol aan heeft.

Een paar cijfers kunnen beter dan wat ook hun verderfelijke activiteit schilderen: In de eerste zes maanden van dit jaar werden er in Parijs 699 roofovervallen gepleegd. Daar konden slechts 258 arrestaties op volgen. Meestal waren het de beginnelingen, die in de armen der politie liepen. Men heeft tot nu toe zes overvallen op postwagens geteld waarbij ruim 22 millioen francs werd buitgemaakt — dat is een half millioen gulden. Vooral dergelijke groot opgezette ondernemingen duiden er op, dat hier benden in het spel zijn.

Al de oorzaken van deze golf van misdaad kan men samenvatten in één woord: Oorlogsmisère. De duisternis, die ook nu nog vrij groot is in de voormalige „lichtstad" de morele verwildering, de zwarte handel, de hoge prijzen, de woningnood, die velen 's nachts op straat doet vertoeven en daardoor in verkeerd gezelschap raken; de in sommige jonge hoofden heersende „stengunromantiek" ook ziedaar enige gifrbonnen die de morele gegifbronnen die de morele gen kort na de oorlog bedreigen. Frankrijk ontkomt daar evenmin aan als welk land ook. Er bestaat maar één remedie tegen. Een krachtig en doelbewust optreden van de overheid en voorts van allen, wien de geestelijke gezondheid van het Franse volk en misschien vooral: van de Franse jeugd ter harte gaat. Maar men mag geen dag zijn aandacht voor dit probleem laten verslappen, want nu de duisternis steeds vroeger invalt is de statistiek der roofovervallen reeds angstwekkend de hoogte ingegaan...

(Trouw).

GANDHI JR. BRITS-INDIË WIL ABSOLUTE ZELFSTANDIGHEID.

Voedselpositie zeer ongunstig.

Terwijl vader Gandhi de laatste fase in de Brits Indische vrijheidsstrijd heeft ingeleid, waarmee de romantiek der befaamde hongerstakingen wel tot het bewogen verleden zal gaan behoren, reist de jonge Gandhi van het ene land naar het andere om krantenpapier te kopen. Met dat doel heeft hij thans zijn tenten in Zweden opgeslagen.

Als men de illusie heeft in Grand Hotel een ascetische Hindoe te aanschouwen, wordt men zeker teleurgesteld. De 48-jarige zoon van den Mahatma, Devadas Gandhi, ziet er wel gedaan uit. Hij heeft een jongensachtig gelaat, waarin een paar schrandere donkere ogen staan, die men er onmiddellijk van verdenkt veel academische lectuur te hebben verslonden. In zijn optreden en manieren is Gandhi een echte Engelsman. Hij is de oudste zoon van den bekenden Brits Indischen politieken leider.

Op mijn vraag, hoe hij over Engeland dacht, antwoordde Gandhi: „Ik ben geen onverzoenlijk tegenstander van dat land. Onze goede relaties met Engeland zijn geheel afhankelijk van de mogelijkheden, die wij krijgen om onze nationale idealen te verwezenlijken. De recente ontwikkeling is zeer bevredigend en we verwachten, ja we weten, dat Indië binnen enkele jaren zelfstandig zal zijn".

Over de Britse delegatie, die naar Indië is gekomen om over de politieke quaestiec te onderhandelen, zei Gandhi: „Vóór de komst van Sir Stafford Cripps, Lord Pethick Lawrence en Mr. Alexander bestond in Indië nog de vrees, dat het kernprobleem niet aangeroerd zou worden, doch voor de eerste maal in de geschiedenis heeft Engeland het recht van Indië om zelfstandig te zijn erkend. Dat is het resultaat van jarenlange strijd, dat ons zeer optimistisch stemt".

Over de toekomstige politieke leiding en de staatsvorm van Indië wilde Gandhi zich niet uitlaten. Maar dat zijn slechts bijkomstigheden, zei hij. „Wel hebben we natuurlijk rekening te houden met de tegenstellingen tussen Hindoes en Mohammedanen, doch onoverkomelijk zijn die zeker niet. Voor het uitbreken van een burger-oorlog, zodra Indië zijn zelfstandigheid heeft gekregen, is Gandhi niet bevreesd; hij neemt aan, dat het zo'n vaart niet zal lopen.

Met betrekking tot de toekomstige verhouding tot het Britse rijk merkte Gandhi op, dat men dat gevoeglijk aan de nieuwe Indische regering kan overlaten. Wij zullen zelf bepalen welk karakter deze verhouding zal hebben, ook op economisch gebied.

Dat Brits-Indië in de armen der communisten gedreven zou worden, achtte Gandhi onwaarschijnlijk. „Ik verwacht niet, dat Brits-Indië onder enige dominerende buitenlandse invloed zal komen", verzekerde hij, „wij weten te goed wat dat betekent".

Hongersnood.

De voedselpositie is in Brits-Indië zeer slecht, aldus Gandhi. In de steden dreigt het rantsoeneringssysteem uit elkaar te vallen. Het transport is onvoldoende en als de aangekondigde spoorwegstaking op 27 Juni doorgaat, waarbij bijna een millioen man betrokken zal zijn, wordt de toestand critiek. Dat Brits-Indië hongersnood zal hebben, zolang de bevolking aangroeit, is een oud argument. Men moet niet vergeten, dat 400 millioen Indiërs moeten leven in een gebied, dat nauwelijk zo groot is als Europa. Rusland niet meegerekend. Australië is het enige land, dat Indië materiële hulp verleent. Van de voor-oorlogse import-landen, Birma en Zuid-Oost-Azië, kan Indië niet rechtstreeks kopen, want de levensmiddelen van die landen gaan eerst naar The Combined Food Board te Washington. Bij de verdeling komt Indië het laatst aan de beurt, hoewel in vele delen van dit land hongersnood heerst. Volgens berekeningen is er ruim vijf millioen ton graan te kort.

De gemiddelde voedselwaarde in Brits-Indië per dag komt overeenkomstige hoeveelheid in de Verenigde Staten 2800, Duitsland 1200, Japan 1200 en Australië 3000 is. Het voedselgebrek treedt speciaal op in Zuid-Indië en Bengalen; in het Noorden, waar gewoonlijk een relatieve overvloed is, heeft een langdurige droogte de reserves uitgeput, zodat men in Brits-Indië, als er niet spoedig effectieve hulp komt, met het ergste rekening moet houden.

DE HEER EN MEVROUW
A. van GRIEKEN Jr. - EVERTSZ
geven met grote blijdschap kennis van de geboorte van hun zoontje
RIVO VIVIAN
St. Elisabeth Gasthuis 9—1—'47

CURAÇAO

CHAUFFEURS NAAR WEST-END.

Gisterenmiddag nodigde de directie van West End verschillende instanties uit, om hun chauffeurs te sturen voor wie een filmpje vertoont werd over de regeling van het verkeer in de Verenigde Staten. Jammer, dat men de chauffeursbond niet uitnodigde. Wat ook erg vreemd te noemen is, is het feit dat de pers, althans „Amigoe di Curaçao" niets van deze voorstelling af wist.

Men moet langzamerhand op Curaçao geraken tot een grotere samenwerking met de pers.

AANKOMST PASTOOR L. KRANWINKEL.

Gisteren arriveerde via Amerika op Curaçao de Zeer Eerw. Pastoor L. Kranwinkel, pastoor van Kralendijk Bonaire, die een vacantie van zes maanden in Nederland genoot. Hartelijk welkom namens de redactie.

C.B.L.O. EN C.V.B.

De bond voor lichamelijke oefening zal een verloting houden, terwijl de C.V.B. in de maand Maart een verloting heeft bij de loterijbond „Fortuna".

PARLEMENTAIRE COMMISSIE.

Naar ons werd bericht zal de parlementaire commissie bij haar verblijf op Curaçao haar tenten op Parera opslaan. Men zal in de Passanggrahan logeren.

PAPIEMENTS VERHAAL.

De jongelingschap van Santa Cruz, Aruba, gaf een boekje in het licht, geschreven in het papiements. Het gaat over een markies. U moet het zeker lezen, men steunt er tevens de club van Santa Cruz mee.

MUZIEK OP BRIONPLEIN.

As Zondag 12 Januari zal het muziekcorps „San Cecilia" een uitvoering geven; aanvang 19.30 uur. Het programma is als volgt: 1) Wilhelmus; 2) On to Victory, mars, T. Bidgood; 3) Fant. sur l'Opera Rigoletto, Verdi; 4) España, waltz, E. Waldteufel; 5) El mosquito, danza, E. Cambier; Pauze; 6) Die Post im Walde, lied, H. Schäffer; 7) Around the Christmas Tree, F. Tobani; 8) Zoo zingt Holland potp., J. Sluyter.

SCHEEPSBERICHTEN.

9 Januari.

Northland van Seattle; Denison Victory naar Los Angeles; Dalwarnic naar Guanta; Alabama naar Barranquilla; Evelyn van Aruba; Northland naar Antwerpen; Samouse van Kingston; Samesk van Liverpool; Beaton Park van Havre.

10 Januari.

John Ringling van Puerto La Cruz; Samesk naar Cristobal; Beaton Park naar Barranquilla.

SYNAGOGEDIENSTEN.

Synagoge „Mikve Israel", Columbusstraat.

Vrijdag, 10 Januari, 18 uur: Avondgebed en Sabbatwijding.

Zaterdag, 11 Januari, 9.30 uur: Ochtenddienst. Schriftlezing: Exodus hoofdst. 1 tot en met 6:1.

16 uur: Jeugdbijeenkomst. 17 uur Bijbelcursus voor volwassenen, 18 uur: Avondgebed.

Op 9 Januari '47 aan boord van het s.s. „Baralt" overleed tot onze diepe smart onze innig geliefde man en vader

Hendrik Wickel

1ste Officier s. s. „Baralt" K. N. S. M.

De teraardebestelling zal plaats vinden op 10 Januari '47 te 3 uur n.m. op de begraafplaats aan de Rodeweg.

Mevr. de Wed. G. Wickel—Nieman
en kind.

VERKEERSONGEVALLEN.

Van 29 Dec. '46 t m 5 Jan. '47.

Op de Schottegatweg, ter hoogte van Gaito botste een dienstmotorrijwiel tegen de achterzijde van een dumptruck. De bestuurder van het motorrijwiel werd gewond, het motorrijwiel werd licht beschadigd. Oorzaak: De vrachtwagen reed naar de linkerzijde van de weg, de motorrijder reed op vrij grote afstand achter de vrachtwagen, doch kon vanwege zijn grote snelheid niet tijdig tot stilstand komen.

———

Op de Rifbrug vond een aanrijding plaats tussen een vrachtwagen en een dumptruck.

Oorzaak: de bestuurder van de vrachtwagen bracht zonder een stopteken te geven de vrachtwagen tot stilstand, waarna de dumptruck tegen de achterzijde van de vrachtwagen botste.

———

In de Herenstraat reed een autobus een langs het trottoir staand rijwiel omver, waardoor het rijwiel werd beschadigd.

———

Op de Schottegatweg, ter hoogte van Cerito botste een personenauto tegen een lichtpaal waardoor de auto vrij ernstig werd beschadigd. De bestuurder verklaarde dat hij had moeten uithalen voor een tegenligger welke recht op hem af zou zijn gekomen.

———

Op de Berg Altena reed een vrachtwagen bij het manoeuvreren tegen een muur. De muur bekwam een scheur.

———

Op het CPIM-terrein vond een aanrijding plaats tussen een personenauto en een wielrijder. De wielrijder werd gewond. De bestuurder van de auto maakte een kleine bocht naar links waardoor hij in botsing kwam met de uit de tegenovergestelde richting komende wielrijder.

———

Op de weg Westpunt vond een aanrijding plaats tussen een dienstauto en een personenauto. Beide auto's werden beschadigd. De personenauto reed over het linker weggedeelte en kwam daardoor in aanrijding met de uit de tegenovergestelde richting komende dienstauto.

———

Op de Schottegatweg ter hoogte van Gaito geraakte een personenauto uit de bocht. De bestuurder rukte daarna het stuurwiel naar links, waardoor de auto naar links schoof, vervolgens weer naar de rechterzijde van de weg reed en kwam hierbij in aanrijding met een paal. De linkerzijkant van de auto werd ernstig ingedeukt.

———

Op de Caracasbaaiweg vond een aanrijding plaats tussen een personenauto en een vrachtwagen. Beide motorrijtuigen werden vrij ernstig beschadigd. Oorzaak: De bestuurder van de personenauto, die niet in het bezit was van een rijbewijs, wilde een stilstaande auto voorbijrijden op hetzelfde ogenblik dat uit de tegenovergestelde richting een vrachtwagen naderde.

———

Op de Berg Altena vond een lichte aanrijding plaats tussen een personenauto en een vrachtwagen. De bestuurder van de personenauto passeerde de stilstaande vrachtwagen te dicht.

———

In de Breedestraat O. B. vond een aanrijding plaats tussen een personenauto en een huurauto. Beide auto's werden beschadigd. De personenauto botste tegen de achterzijde van de geparkeerde huurauto. In plaats van op de rem te stappen, trapte de bestuurder op de starter.

———

In de Oranjestraat, werd een vrouwspersoon, die zich op het trottoir bevond, aangereden door een personenauto. De vrouw werd aan haar rechterbeen gewond. De bestuurder verkeerde onder de invloed van sterke drank.

———

In de Breedestraat OB vond een aanrijding plaats tussen een pick-up en een personenauto. Beide auto's werden beschadigd.

Oorzaak: de bestuurder van de pick-up haalde naar het midden van de weg uit, op het moment dat de personenauto voorbijreed.

———

Vond te Rio Canario een aanrijding plaats tussen een personenauto en een wielrijder. De wielrijder reed tegen de rechterzijde van de stilstaande personenauto. Het rijwiel werd beschadigd.

———

Op de Schottegatweg ter hoogte van Buena Vista werd een voetganger aangereden door een autobus. De voetganger werd gewond en is naar de Dokterskamer vervoerd.

De autobus reed de bocht uit en reed daarbij de voetganger aan.

———

Op de Weg Sta. Maria ter hoogte van Dein werd een wielrijder aangereden door een personenauto. De auto reed geheel links van de weg en reed daarbij den wielrijder aan.

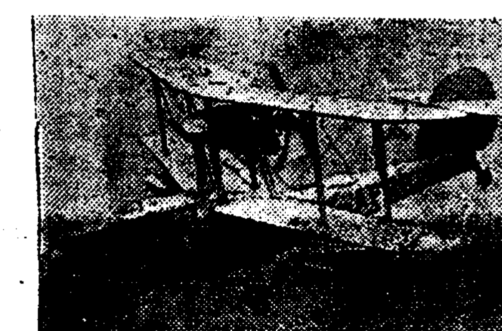
———

NIEUWS OVERAL

CARNAVAL IN MIAMI.

Tussen de 1500 en 2000 leger en vloot-vliegtuigen kwamen te Miami tezamen voor wat men wel „het grootste luchtcarnaval ter wereld", noemt.

Het is het vijftiende jaarlijkse luchtcongres dat men daar gaat houden. Er zijn ongeveer een 10.000 piloten aangekomen plus

EEN DER DEELNEMERS.

bovendien nog de bezoekers, die ook vliegbrevet hebben. Het programma omvat verschillende manoeuvres en zal ongeveer drie dagen in beslag nemen. (Miami, (AP) 10.1).

SPORT

TOCHT VAN „BITO" NAAR ARUBA.

Vrijdag, 3 Januari.

Na het ontbijt maakte men zich klaar voor een rijtoer naar San Nicolas. Hier was Bito de gast van den heer en mevrouw J. d'Aguiar-Barrow. Het was er reuze gezellig en later ging men San Nicolas in om te winkelen.

Terug naar de familie d'Aguiar moest men wachten op de bus die het gezelschap naar het Aruba Restaurant zou brengen voor het middageten. In de bus werd er kennis gemaakt met den heer Van Zwengel en enkele dames, leden van de S.V. „Corona". De heer Van Zwengel zou nl. de leiding hebben voor de picnic van die middag.

Na het eten werd er vlug naar het hospitaal gereden om klaar te maken voor de picnic.

Wij reden weer naar San Nicolas en zo verder tot een der uiterste hoeken van Aruba, waar men een cocosplantage ging bezichtigen. Het bleef niet bij het bezichtigen alleen, men mocht ook proeven van het vocht en het vruchtvlees der cocosvruchten. Het was er reuze gezellig en om 18 uur ving de terugtocht aan.

Terug in het hospitaal ging men vlug klaarmaken voor een basket-ball demonstratie der R.C.A.-meisjes. Gauw genoeg was Mej. Verhoeks er met enkele dames om ons af te halen. Na de demonstratie gingen wij weer naar het hospitaal. De R.C.A.-meisjes bleven nog geruime tijd bij „Bito" op bezoek en werd de avond met pret en jool doorgebracht.

Na het vertrek der meisjes van R.C.A. had er een klein ongeluk plaats, dat helaas grotere gevolgen kon hebben gehad. Jopie Schouten kreeg een schoen tegen haar bril, waardoor het linker brillegas versplinterde en er een splinter in het oog terecht kwam. Gauw werd ze naar den specialist-dokter Van Bemmelen gebracht, die de splinter er uit haalde.

Zaterdag, 4 Januari.

Op het program stond voor Zaterdagmorgen: zwemmen te Eagle-beach. Om half tien vertrok het gezelschap en van daar ging het om twaalf uur naar het Aruba Restaurant.

Na het middageten moest ieder naar bed om uit te rusten voor de eerste wedstrijd, die gespeeld zou worden tegen „Trappers" op Santa Cruz.

Om half vier stond de bus voor het hospitaal en wachtte op het gezelschap om naar Santa Cruz te vertrekken. Vol goede moed stapten de meisjes in en onder het zingen van: „Er is geen club op Curaçao, die „Bito" kan verslaan!" reden ze naar Santa Cruz.

Het veld zag er keurig uit en was goed afgezet. Het duurde zo lang voordat de wedstrijd begon. Iedereen hunkerde er naar om toch die Curaçaose meisjes te zien spelen.

Eindelijk floot de scheidsrechter de beide partijen in het veld. „Bito" won de toss en verkoos met de wind mee te spelen. Gauw opgesteld en de wedstrijd kon beginnen. Van het eerste ogenblik af tot het eind toe was de wedstrijd zeer spannend. Men kon duidelijk zien, dat „Bito" haar naam als kampioene hoog wou houden, terwijl „Trappers" van plan was haar huid zeer duur te verkopen.

Bij „Bito" speelde de aanval een mooie partij en de kroon werd op het werk gezet, toen Jopie Schouten met een keurige worp van verre aan „Bito" de leiding bezorgde. De geladen atmosfeer barstte los. Men juichte en vuurde beide partijen aan. Kort hierop floot de scheidsrechter voor de rust.

Na de rust ontwikkelde zich weer hetzelfde fors spel. Trappers zette alles op alles om de gelijkmaker te halen, maar moest met lede ogen aanzien hoe Jopie Schouten voor de tweede maal doelde en zodoende de voorsprong van „Bito" vergrootte.

Kort na het tweede punt floot de scheidsrechter af en had „Bito" verdiend met 2—0 gewonnen.

Gauw onze truck opgezocht, want men moest naar huis om terug te keren voor het bal door Trappers aangeboden.

Om 20 uur waren wij weer op weg naar Santa Cruz. In het feestelijk versierde Clubhuis werden wij verwelkomd door den heer Frans Wever en den heer Croes, voorzitter van de A.S.V. „Trappers". De heer Croes sprak een welkoms-rede uit, die beantwoord werd door den heer Wim Pooters. De heer Croes liet doorschemeren, dat ook de dames van Trappers Curaçao zullen bezoeken. De heer Pooters waarschuwde „Bito" om flink te blijven oefenen om Trappers ook op Curaçao te kunnen staan. Hierna werd er vrolijk gedanst tot middernacht.

Zondag, 5 Januari.

Om 7.30 uur trok men in clubverband de kerk van Oranjestad binnen om de Heilige Mis bij te wonen.

Op het program stond de wedstrijd tegen Corona om 10 uur op het R.C.A.-terrein. Na het ontbijt maakte men zich dus klaar voor de wedstrijd.

Aangezien Corona van San Nicolas moest komen, kon de wedstrijd niet om 10 uur beginnen. Om 10.30 uur floot scheidsrechter Fernandes de beide ploegen in het veld. De toss werd door Corona gewonnen. Na de opstelling ontwikkelde zich een zeer spannende wedstrijd. Corona was nl. van plan de nederlaag van Trappers te wreken. Tot de rust toe bleef de stand 0—0.

Tijdens de rust werden de korven vervangen, omdat de oude korven niet voldeden. Na de rust kwam „Bito" direct gevaarlijk aanzetten. Het duurde dan ook niet lang of Jopie Schouten doelde. De scheidsrechter had echter gefloten voor „walking".

Opnieuw probeerde Bito het en ditmaal doelde Jopie keurig. De Bito-supporters waren uitgelaten van vreugd. De wedstrijd had o.i. om 20 minuten over 12 moeten eindigen. Er werd echter doorgespeeld. Corona zag om 12.30 uur kans om van een vergissing in de verdediging van Bito te profiteren en te doelen. Hierna eindigde de wedstrijd en was de stand dus 1—1.

Na de wedstrijd moest men gauw gaan eten, want wij zouden de gast zijn van R.C.A. ten huize van den heer Juan Marin.

Om 14 uur werden wij afgehaald door den heer Wever. Na een kort inleidingswoord van den heer Wever begon het bal. Om half zes nam de heer Wim Pooters het woord om allen te bedanken, die medegewerkt hadden tot het slagen van deze tocht en Bito zou de dagen, doorgebracht op Aruba als gasten van de S.V. R.C.A., nooit kunnen vergeten. Hierna eindigde het bal met het R.C.A.-lied.

Gauw naar huis om in te pakken, want om 19 uur moesten wij vertrekken.

Na een hartelijk afscheid van den heer Tonck en andere belangstellenden, reden wij naar het vliegveld. Wij werden uitgeleide gedaan door de heren Wever en Croes en de dames van R.C.A. onder leiding van Mejuffrouw Angelina Verhoeks.

Op het vliegveld was het biezonder druk, want er waren heel wat passagiers behalve „Bito". De „Oranjestad" verscheen gauw genoeg op het vliegveld. Eerst nog de nodige formaliteiten en wij konden instappen, hartelijk nagewuifd door de vele vrienden en vriendinnen. Vaarwel Aruba, tot ziens!

Om ongeveer 21 uur landden wij veilig te Hato. Er waren veel ouders aanwezig om hun lieve schaapjes na een afwezigheid van enkele dagen af te halen. Bito werd officieel verwelkomd namens de K.S.C. door den Zeer Eerw. Pater Brada.

Na de nodige formaliteiten trok men huiswaarts en was de tocht van Bito naar Aruba tot een goed eind gekomen.

Sport Rubriek

„Officiële Mededelingen"

van

De Curaçaose Voetbalbond

WEDSTRIJD UITSLAGEN.

Van Zondag, 29 December 1946.

D.N.S. 1 — M.Y.O.B. 1		niet doorgegaan Myob niet opgekomen
Asiento 1 — Sithoc 1		2—1.
Transvaal Jr. — Sithoc Jr.		0—2.
Jong Curaçao Jr. — Veendam Jr.		1—1.
Scherpenh. Jr. — J. Holland Jr.		2—0.

Van Zondag, 5 Januari 1947.

D.N.S. 1 — P.S.V. 1		0—2.
Asiento 1 — M.Y.O.B. 1		niet doorgegaan.
Sithoc Jr. — Jong Curaçao Jr.		0—0.
S.U.B.T. Jr. — Veendam Jr.		0—1.
Scherpenh. Jr — Transvaal 1		afgelast.

WEDSTRIJD PROGRAMMA

MUNDO NOBO

Competitie B-klasse:

om 4.— uur n.m.

Zondag, 12 Januari 1947:	Geen wedstrijd.
Zondag, 19 Januari 1947:	Veendam 1 — P.S.V. 1

10 uur v.m.:

Competitie Junioren:

Zondag, 12 Januari 1947:	Geen wedstrijd.
Zondag, 19 Januari 1947:	Jong Holland — S.U.B.T.
Zondag, 26 Januari 1947:	Sithoc Jr. — S.U.B.T. Jr.

RIF STADION.

Competitie B-klasse:

om 4.— uur n.m.

Zondag, 12 Januari 1947:	D.N.S. 1 — Veendam 1 (Willems)
Zondag, 26 Januari 1947:	Veendam 1 — Sithoc 1

ASIENTO-TERREIN.

Competitie B-klasse:

om 4.— uur n.m.

Zondag, 19 Januari 1947:	Asiento 1 — D.N.S. 1 (Chacuto)

RIFSTADION.

om 10 uur v.m.

Competitie Junioren:

Zondag, 19 Januari 1947:	Jong Curaçao Jr. — Sithoc Jr.

MEDEDELINGEN:

De vereniging M.Y.O.B. is wegens 3 x niet opkomen bij competitiewedstrijden gedurende deze competitie, de verdere deelneming aan de competitie ontzegd. De door deze vereniging gespeelde wedstrijden worden thans beschouwd als niet te zijn gespeeld.

Boete: De vereniging D.N.S. is beboet met *f* 1.— wegens het niet tijdig indienen van wedstrijd- en ruilformulieren betreffende de wedstrijd D.N.S. 1 — P.S.V. 1, van Zondag 5 Januari 1947.

De vereniging Transvaal heeft haar Jr.-elftal uit de competitie Junioren teruggetrokken.

Inschrijvingen: Sithoc: P. R. Conquet als gewoon lid.

Junioren-Competitie:

Ongerechtigde speler(s):

Bij de door de vereniging Veendam gespeelde competitie-wedstrijden heeft een ongerechtigde speler nl. F. Arion medegespeeld, t.w. bij de wedstrijden:

20—10—46 tegen Scherpenheuvel
17— 3—46 tegen S.U.B.T.
21— 4—46 tegen Jong Holland
29—12—46 tegen Jong Curaçao
14— 7—46 tegen Sithoc
5— 1—47 tegen S.U.B.T.
15—12—46 tegen Jong Curaçao
24—11—46 tegen Scherpenheuvel

De betrokken vereenigingen kunnen de ongeldigheidsverklaring van deze wedstrijden aanvragen.

De wedstrijden tegen S.U.B.T. van 5 Januari 1947 en Jong Curaçao van 15 en 29 December 1946, worden hierbij ongeldig verklaard.

Jong Holland: onger. speler A. Isidora op 1—9—46 tegen Sithoc. Deze wedstrijd kan niet ongeldig worden verklaard, daar „Sithoc" in dezelfde wedstrijdmet een ongerechtigden speler, nl. J. Martina is uitgekomen.

Sithoc: J. Martina.

4— 8—46 tegen Jong Curaçao
14— 7—46 tegen Veendam
1— 9—46 tegen Jong Holland.

De wedstrijd „Jong Curaçao" Jr. — „Sithoc" Jr. van 5—1—47 wordt hierbij ongeldig verklaard, daar bij „Jong Curaçao" verschillende ongerechtigde spelers hebben medegedaan.

De wedstrijd „Sithoc" Jr. tegen „S.U.B.T." Jr. wordt ook ongeldig verklaard daar bij „S.U.B.T." ongerechtigde spelers hebben medegedaan.

Protesten wegens spelers, die bij de Junioren wedstrijden uitkomen en waarbij men vermeent dat die de zeventienjarige leeftijd reeds hebben bereikt, moeten vergezeld gaan van een bewijsstuk, waaruit de leeftijd van den betrokken speler onmiddellijk kan worden vastgesteld.

HET BESTUUR.

Geschiedenis van de Bestuursregeling

Langzaam maar zeker gaat ons overzicht veranderen, het is geen geschiedenis meer, doch een overzicht van wat er nu gehoord en gezien wordt op Curaçao.

Er was veel belangstelling op Curaçao, belangstelling van zeer verschillende kanten.

De heer da Costa Gomez had een ontwerp constitutie gebracht en leidde de voorlezing ervan in op een debatingclub „Unitas". Er was veel belangstelling. Het gaf mede door het optreden van de nieuwe staten, die onder initiatief van dezelfde persoon het ontwerp autonomie op de agenda plaatsten stof voor zeer vele ingezonden stukken in de kranten, waaronder die van V.E.O. (veritas evincit omnia?) de meeste reactie verwekten. Nog verwachten we een strict onpersoonlijk critiek van het ontwerp. De ontwerper zelf gaf toe, dat het natuurlijk fouten bevat. Naast fouten, kan men natuurlijk zien of de daar in een ontwerp constitutie geconcretiseerd ideëen juist en opportuun zijn.

Er was enthousiasme zelfs, zoals men kan zien, op vergaderingen van vooral de ...eling der Katholieke Partij op Pietermaai, waar een „fonds voor autonomie werd gesticht en uit vele speechen tot voor clubs, met schone titels als „Happy Hours".

De staten verhoogden, die stemming door hun zenden van commissie om eerst in Suriname en later in Holland te gaan spreken over de autonomie.

Er zijn middens, waar men het doel van die commissie niet begrijpt. het zenden van een commissie naar Holland leek sommige personen een vooruitlopen op de Rijksconferentie, die zal worden bijeen geroepen en waarop Curaçao drie gekozen leden vertegenwoordigd zal zijn.

Een reactie op dat uitzenden van een commissie kwam er ook uit Bonaire, waar men volgens een ingezonden artikel niet tevreden is, dat er in de commissie van de staten, die naar de Koningin gaat geen vertegenwoordiger zou zitten van Bonaire.

Wel heel typerend is dat artikel als het te verstaan geeft, dat Bonaire liever direct onder Nederland wil blijven, dan dat het onder een autonoom Curaçao zou komen te staan.

De liefde tussen de zustereilanden verkoeld?

Er is een vraag bij velen, wat men nu eigenlijk wil en wat practisch verstandig is. De materie is te belangrijk om er mee te leuren bij het publiek, men vindt het dood jammer, dat alle critiek zo persoonlijk wordt.

Wat de reactie in Holland betreft. De mensen hebben het daar nog zwaar. Indië is voor hen een vreselijk probleem en telkens weer staan we versteld om hun grootse houding. Indië te willen geven, wat het toekomt.

Curaçao kent men op het telegram van de Katholieke Partij van Curaçao bij de overwinning van de Katholieke Volkspartij. Het antwoord telegram spreekt van het geven van autonomie aan Curaçao als een punt van hun urgentieprogramma.

Hoe verder het probleem gezien wordt, mag nog blijken uit een stuk in het „Weekblad voor personalistisch Socialisme" met de titel „Je Maintiendrai", uitgave van de Nederlandse Volksbeweging, waarin Mr. I. Opstelten o.m. schrijft (15 Maart 1946).

„De regeringsvoorstellen inzake Indonesië hebben ook betrekking op Suriname en Curaçao, al moge dan een blad als de „Amigoe di Curaçao" zich erover beklagen, dat de indruk gewekt werd dat beide gebiedsdelen slechts enigszins toevallig vermeld waren en aanvankelijk vergeten, tenslotte na herlezing zouden zijn toegevoegd. Juist in verband met de ontwikkeling naar een regionale samenwerking in het gebied der Caraibische Zee verkrijgt ook de nieuwe verhouding, waarin de delen van het Nederlandse Rijk in de toekomst samen zullen leven ook hier grote actualiteit. Wij zullen er rekening mee moeten houden, dat in veel sterkere mate dan in het Verre Oosten het geval is, een tegenwicht tegen de Amerikaanse invloed hier, aan de rand van het eigen werelddeel, nauwelijks aanwezig is, al duldt bijv. de tijdens de oorlog geschiede vervanging der Amerikaanse troepen in Suriname door Brazilianen op het medespelen van nieuwe factoren. De samenwerking van alle Caraïbische gebieden, die door sommigen uiteindelijk gezien wordt in de vorm van een of meer federaties, zal aan deze omstandigheid weinig of niets kunnen veranderen.

Zo dringt zich ook in dit gebied van ons Koninkrijk de vraag naar voren hoe in de toekomst de historisch gegroeide en ook thans nog niet weg te denken band zal moeten worden gelegd, willen beide gebiedsdelen los van Nederland, niet worden overgelaten aan een dan ongeremde Amerikaanse invloed. Ook in Suriname en Curaçao zijn commissies aan het werk getogen om zich voor te bereiden op de in de rede van H. M. de Koningin van 7 December 1942 in het uitzicht gestelde Rijksconferentie."

Nieuwe belangstelling wekte het antwoord van de commissie Ellis. Het antwoord gaf veel meer dan verwachtte. Men voorzag een antwoord waarin de neerslag, critisch bekeken zou liggen van de vragen enige tijd geleden door die commissie aan het publiek ter beantwoording voorgedragen, doch het rapport geeft ook overzichten over cultuur en economisch en sociaal leven van Curaçao. Duidelijk is te zien, dat in deze laatste overzichten lang geen eenheid van opinie heerste.

Wat de beantwoording van de vragen gesteld door de commissie betreft, de commissie neemt een critisch standpunt in, dat de goedkeuring kon wegdragen van de pers, zoals de Amigoe die het rapport prees als gematigd progressief en zoals het zelfs in de staten een gunstig onthaal mocht ontvangen.

De West en het Rijk

Stemmen uit Suriname en Curacao

De West Indische medewerker van het Handelsblad schrijft.

Het zal geen betoog behoeven, dat de ontwerp-overeenkomst van Linggadjati ook in West-Indië de nodige beroering heeft gewekt. Hierdoor komen Curaçao en Suriname in een geheel nieuwe verhouding tot het Rijk. Tot dusver immers meende men, dat de toekomstige structuur van het Rijk op een te houden Rijksconferentie door vier gelijkgerechtigde delen zou worden vastgesteld.

De ontwerp-overeenkomst van Linggadjati betekent een geheel nieuwe koers. Weliswaar zegt de overeenkomst, dat het Koninkrijk der Nederlanden zal bestaan uit Nederland, Suriname en Curaçao, doch hiermede is toch een der belangrijkste deelgenoten — Indonesië—weggevallen. Nu wordt in Curaçao geopperd dat Curaçao noch Suriname in deze nieuwe ontwerp-structuur zijn gekend. Wat in Den Haag vastgesteld zou worden, is nu in beginsel op Java beslist, zonder dat er vertegenwoordigers van Suriname en Curacao over deze koersveranderingen worden gehoord. In politieke kringen in Curacao wordt nu de vraag gesteld of de Westindische gebiedsdelen nu maar zonder slag of stoot de nieuwe verhouding moeten aannemen, mocht men deze in Nederland aanvaarden. (Hierbij moet worden opgemerkt dat in art. 6 dat over de vorming van de Nederlands-Indonesische Unie gaat, in het tweede lid staat vermeld: „Het vorenstaande laat onverkort de mogelijkheden tot nadere regeling van de verhouding tussen Nederland, Suriname en Curacao". Maar op de Uniefiguur zelf kan dat geen invloed hebben. — Red. H.)

Het is interessant in dit verband de stem van dr. M. F. da Costa Gomez te beluisteren. In een artikel in een Curaçaos blad betoogt hij, dat Suriname en Curacao zich op korte termijn over „het nieuwe bestand" zullen moeten uitspreken: „Curaçao zal gelijk met Indonesië zijn nieuwe status moeten krijgen, anders zal Curacao van Indonesië mede afhankelijk zijn en mede van dit souvereine doel van de Staat zijn nieuwe status moeten verkrijgen".

Hij vervolgt:

„De staten hebben zich uitgesproken voor autonomie in Rijksverband. De enige situatie die nu ontstaan is, eist herziening van dit standpunt, daar nu beslist zal worden over een afzonderlijke staat gevormd door Nederland, Suriname en Curaçao, die deel neemt aan de Nederlands Indische Unie".

Soortgelijke stemmen vallen ook in Suriname te beluisteren zij het minder positief, maar daarom wordt met des te meer klem, o.a. in het nieuwsblad „Suriname" de vraag gesteld of de nieuwe verhoudingen nu zo maar, zonder dat Suriname er in is gekend, kunnen worden klaargemaakt.

Het zou inmiddels verkeerd zijn de indruk te vestigen, dat dit nu de enige stemmen in West-Indië zijn. Er kan ook een andere toon worden gehoord, waarbij veelal vertrouwen in de regering wordt uitgesproken. Zo plaatste de Curaçaose Katholieke partij (waartoe ook Gomez behoort) zich in een telegram onverwijld achter het beleid van minister Beel. Waar het op aankomt is echter dat Curaçao en Suriname over belangrijke beslissingen een, zij ook kleine stem willen laten horen. Zo moet thans worden gesignaleerd dat Suriname en Curaçao bang zijn bij de nieuwe verhoudingen een te ondergeschikte rol te spelen, zoals dr. Gomez het uitdrukte: Een ondergeschikte positie van Curaçao en Suriname zal de positie van Nederland in het nieuwe bestand vast en zeker schaden.

Het zou onbillijk zijn de regering ervan te betichten dat zij, geen aandacht voor de West-Indische gebiedsdelen zou bezitten. Het antwoord van minister Jonkman op de petities, waarin grotere bevoegdheid voor de Staten en herziening van de bestuursvorm wordt toegezegd, laat in dat opzicht geen twijfel. Hieraan kan worden toegevoegd, dat een voorstel tot herziening van de staatsregelingen binnenkort (door Gomez zelfs vóór 31 December) wordt verwacht.

Maar de schoen wringt thans ergens anders. De ontwerp-overeenkomst met Indonesië stelt wijziging van de Nederlandse grondwet voorop, daarnaast zal Indonesië het recht hebben zijn eigen grondwet op te stellen, terwijl de Unie haar statuut zal krijgen. Dit plaatst de actie van Gomez weer in het middelpunt der belangstelling om ook aan Curaçao het recht van een eigen grondwet te verlenen. In dit licht gezien zou niet alleen de Indische staatsregeling, doch zouden ook de staatsregelingen voor Suriname en Curaçao overbodig worden.

Het zal goed zijn, dat de parlementaire commissie, die binnenkort uit Nederland een bezoek aan de West-Indische gebiedsdelen zal brengen, zich hieromtrent zo volledig mogelijk oriënteren.

IJspret

In elke brief, die ik deze week uit Holland ontving, stond er over de kou die er op het ogenblik in Holland heerst.

„Het vriest dat het kraakt", schrijven ze en een erge „kouneus" die wenste dat hij hier bij mij in West-Indië zat en moppert over de 9 mud kolen die ze maar krijgen en over de ruiten die nog steeds niet ingezet zijn.

Enfin, bij deze schrijver is wel te merken dat zo'n koude golf geen pretje is.

Een ander schrijft weer: Nu moest je hier zijn. Heerlijk schaatsweer. Het ijs is lekker glad en er is gelukkig nog geen sneeuw. De Maas is op verscheidene plaatsen dichtgevroren en op de eendenvijver in het park kan je ook al schaatsen".

Bij zo'n brief denk ik, dat zal nu wel een drukte zijn met de schaatsenliefhebbers.

Al heel vroeg zag je ze al wegtrekken met hun schaatsen op hun rug gebonden, naar de een of andere ijsbaan. Met weemoed keek ik dan naar zo'n iemand die zeker een vrije dag had en dacht zelf aan mijn vrije Zaterdagmiddag, die nog ver in de toekomst lag. In die tussentijd kan het wel dooien, zegt er een pessimistische stem in mij. Maar het zou al te gek gaan als de dooi al zo vroeg zou invallen, trouwens als de eendenvijver in het park dicht was, dan duurde het nog een poosje.

Ik moest langs de eendenvijver als ik naar kantoor ging en daar zag ik de schooljeugd nog vóór schooltijd zich amuseren op het ijs, mèt of zonder schaatsen. Ze maakten een lange rij en als de eerste een scherpe bocht maakte dan vlogen ze over het ijs, waarbij de laatste drie er niet zo gelukkig van afkwamen en meestal languit op het ijs lagen.

Jongen, jongen, was het nu maar Zaterdagmiddag en ik kreeg al zin om diezelfde avond een kijkje te gaan nemen op de ijs-

Distributie tijdens de kou.

baan. Het was jammer dat hij zo ver lag, minstens een half uur buiten de stad. Op de fiets was je er gauw, maar met zo'n weer deden de meesten dat niet graag, daar het op de eerste plaats tamelijk koud was op de fiets en op de tweede plaats was de weg erg glad, zodat uitglijden niet uitgesloten was. Te voet kon je zo'n tocht wel ondernemen, dan kwam je er lekker warm aan en behoefde je niet eerst een half uur te staan trappelen om een beetje bij te komen.

Zo gingen we dan met een troepje jongens en meisjes over de lange witte weg (het had ondertussen gesneeuwd.) Vóór ons was alles wit en het was een leuk gezicht, want overal zag je witte velden en witte bomen met hier en daar een zwarte gedaante die presies dezelfde weg volgde als zijn voorganger en als wij, zijn navolgers. En zo zag je dan op het laatst een hele lange zwarte rij, allemaal schaatsenliefhebbers.

We liepen flink door en er werd af en toe iets gezegd. We dachten alleen aan het schaatsen. Het was weer de eerste keer van het jaar en dan was je erg benieuwd hoe het ijs was, of er wel scheuren in zouden zitten enz.

Van verre konden we het gejoel van de bezoekers van de ijsbaan al horen en we zagen de ijsbaan al voor ons liggen met zwaaiende gedaanten. Daar zag je weer zo'n rij, die allemaal dezelfde beweging maakten.

De wegwerker heeft het koud.

Jongens, laten we opschieten", en al gauw stonden we bij de ingang, waar we nog een toegangskaartje moesten kopen. Dat duurde nog een tijdje, want er stonden er nog verscheidenen voor ons. Achter ons kwamen er ook nog hoe langer hoe meer aan.

Eindelijk. We stonden op de ijsbaan. Hij werd eens grondig bekeken en goed gevonden. Het viel reuze mee. Op de bank zaten al een paar van ons hun schaatsen onder te binden en al heel gauw stonden we allemaal met de schaatsen onder op het ijs. Eerst nog een poosje wennen. Op een klein plekje werden er enige slagen gedaan en er werd gekeken en gevoeld of de schaats wel vast genoeg zat en ja hoor, je waagde het om ook tussen de menigte je een weg te banen. Eerst ging het wat voorzichtig, maar al gauw was het of we al uren aan het schaatsen waren.

Op de ijsbaan heerste veel plezier. Langs de kanten zag je leerlingen hun eerste slaagjes leren. Verder zag je er een die het beter durfde en tussen twee flinke jongens een paar keer de ijsbaan rond schaatste. Een gek gezicht was het als een van de groten het aan het leren was en dat hij dan soms languit met de benen de hoogte in op het ijs lag. Al gauw kwam hij weer op de been, en dan had hij nog de kans nog eens de zelfde stand aan te nemen als zojuist. Er was verderop een grote plek vrijgemaakt voor „schoonrijdsters" dat waren van die kunstenaars op het ijs, die je soms verstomd deden toekijken met hun praestaties. Een meisje met een kort rokje aan en witte laarsjes aan maakte al even leuke en moeilijke kunstjes op haar glimmende schaatsen. Hier was het meestal een drukte, want je kon er uren naar staan kijken, totdat je vingers het een beetje koud kregen en je dan weer met een paar flinke slagen wegreed.

In de chocoladetent troffen we elkaar weer en zagen we verschillende bekenden die ook hun inwendige mens tracteerden op een heerlijke dampende kop chocolade. Hier konden we even uitrusten en een babbeltje maken. De tent werd hoe langer hoe voller en daar heerste een gezellige sfeer. Dan zag je weer een lachend gezicht binnen komen, dan weer een die van kou rilde of iemand die een flink stootje gekregen had met het schaatsen Dat gebeurde nogal eens, want je hebt altijd van die wilden die over het ijs reden en niet omkijken naar de anderen die het minder kennen.

Het werd in de tent een beetje benauwd en we besloten die te verlaten en ons nog een beetje te gaan vermaken op de schaats. We maakte ook een lange rij en reden ettelijke malen om de ijsbaan. We bleven staan kijken bij de kinderafdeling, waar je van die ukkepukkies zag „scharrelen". Ze liepen er meer op dan dat ze schaatsten.

Het begon al te schemeren, maar we konden van het ijs geen afscheid nemen, maar toch moesten we het doen daar het dadelijk al direct donker werd en we hadden nog een hele weg te bewandelen. In het begin konden we nauwelijks lopen, daar je benen dan als het ware verlamd zijn. Je merkte het al gauw als je de schaatsen uitgedaan hebt en als je dan weer op de grond stond. Het was net of je nog steeds aan het schaatsen was.

Zo zag je ons weer huiswaarts keren, maar nu luidruchtig, want er was veel te vertellen. De een had dit meegemaakt, een ander had dat weer gezien en zo kwamen we dan thuis eer we het zelf wisten.

We waren toch blij dat we thuis waren, want daar wachtte ons een heerlijke warme maal. Dat deed je goed en als ze thuis vroegen, hoe je het toch vol kon houden in die kou, dan kregen ze als antwoord: „Het was helemaal niet koud, ik had het zelfs warm".

Zo verliep dan mijn Zaterdagmiddag, die besloten werd met een goede nachtrust, behalve dan dat ik ieder keer dacht dat ik nog aan het schaatsen was.